

A vagyonkezelő.

Ezt annál könnyebben megtehetné minden ember, — folytatta a Halál a beszédet, — mert van mindenkinek egy Istentől kapott megbízatása. Ha már foglalkozást, állást keres magának az ember, akkor miért nem veszi észre, hogy egy örök és állandó alkalmazása van Istennél, — amíg a Földön jár az ember.

Az Ember csodálkozva és megütődve nézett a Halálra. Nem értem, mit beszélsz, — mondotta. Hogy Isten állást adott az embereknek? . . .

Igen, — felelte a Halál. Hát még sohasem vetted észre, hogy az egész földi világ egy nagy magán gazdaság? Hiszen minden darab földnek, szántónak, erdőknek, hegyeknek és a Földben található minden kincsnek, Isten az egyedüli és kizárólagos tulajdonosa! . . .

Az Ember egészen elhülve bámult a Halálra. Kí akarod venni az emberek kezéből a magántulajdont? . . . Majd haragosan csattant fel az Ember hangja: Ezt már nem engedem. Hogy ne legyen az embernek a maga fizetése, vagy a munkája bére, vagy földjének a termése, — a sajátja?? . . . Ez lehetetlen. Mindenkinek joga van azzal rendelkezni, amivel bír.

Miért gyulladtál olyan nagy tűzre, — válaszolt komoly, nyugodt hangon a Halál. Én is azon a véleményen vagyok, hogy a maga tulajdonával mindenki szabadon rendelkezik.

Hát akkor miért mondtad az előbb, hogy a világ az Isten magán gazdasága? Hiszen ebből az következik, hogy tehát ebből a világból semmi sem az emberé. Még az a pénz sem, amiért dolgozott, ami a zsebében van.

Igy is van! Ne szólj közbe egy kis ideig, — csendesítette a Halál az Embert. Hallgasd meg, amit mondok. A birtoklás fogalma nálad nem egészen tiszta. Magunkénak igazán csak azt mondhatjuk, ami soha el nem választható tőlünk. Csak az van egészen birtokunkban, amit el nem veszíthetünk. Amí a létezésünkkel együtt mindig birtokunk is marad. Ilyen tulajdona Istennek az Élet. De a földbirtok, a házad, a pénzed neked nem elválaszthatatlan birtokod? Akármilyen nehezen veszed is be ezt, de be kell látnod, hogy mindannak az értéknek, amely a kezeiden átmegy, te csak kezelője vagy és nem birtokosa. A valóság az, hogy

a Földgömb kincseivel, pénzeivel, csak áll, marad a helyén... rajta pedig folyton elvonulnak az emberek. Egyik ember jön, a másik megy... egyik felveszi a Földön található vagyont, vagy pénz egy részét, — a másik már leteszi. Amire azt mondod, hogy a te tulajdonod, azt te itt találtad a Földön... előtted itt volt már és utánad is itt marad a Földön s a következő ember talál majd reá, — de nem sokára annak a kezéből is kihull. Tehát csak egy kis ideig kapsz rendelkezési jogot kisebb nagyobb vagyont felett, amely igaz tulajdonjog szerint mind Istené. Mert Istennek örök tulajdona minden. Isten vagyona minden és te csak alkalmazottja vagy az Úr gazdaságának. Megbízott vagyongazdálkodó, — de nem a magadéban...

Különös az, amit mondtál, az bizonyos, — mondotta, ebbe az új megvilágításba majdnem beleszédülve az Ember. Hiszen ezt tudni roppant felelősség. Mert ha Isten a Gazda, akkor egyszer majd el kell számolnia minden embernek. Eddig azt hittem, hogy a fizetésem az enyém és most kiderül, hogy minden fillér Isten gazdaságából való...

Igen, — de elkölthetsz magadra, szükségleteidre abból annyit, amennyire szükséged van, — mint munkádnak bérét. De a többit Isten tervei, céljai és rendelkezései szerint kell felhasználnod, mert Isten a Gazda a világ minden gazdaságában és házában, — és csak megbízott minden ember. Szegény vagy gazdag, — mind csak vagyongazdálkodó. Mind egy, hogy fillérek vagy ezrek felett, — Isten szemében nem más, mint vagyongazdálkodó.

De hát mire kell az Isten céljai szerint fordítani a saját szükségletünkön felül maradt összeget?...

Isten gazdálkodása más, mint az embereké. Épen fordítottja annak. Isten az Ő földi gazdaságának jövedelmével az Ő égi gazdasága, Égi Világa számára akar szerezni lelkeket. Földi pénzzel megnyerni Isten számára szíveket. Nem érted?... Azzal a pénzzel jóságot kell szívekhez juttatni. Ne félj, nem azt mondom, hogy dologtalan, henye embereket kell azzal nevelni, hanem szegényt, megszorultat a nyomor iszapjából kiemelni, — de Isten nevében. Nem a magadéban. Azt kell mondanod, hogy Isten küldte. — Neki köszönje. És köszönje mindennap. Ez az Isten megbízása minden ember számára, mert minden ember Isten gazdaságának, — kisebb, nagyobb részének, — a vagyongazdálkodója. Ez az egyetlen foglalkozásod, amit magaddal viszel a Másik

Világba lelkeddel. Ez a lelked megbízása. Egyéb hivatal, foglalkozás mind lehull rólad. Mert te Lélek vagy. Ezt ne felejtse el. Nehéz most ugye és nem kellemes a Halál szemüvegével nézni életedet, — de gondolj arra, hogy biztosan közeledik a rohanó percek és eltűnő órák alatt megbújva, — közeledik feléd az Utolsó Óra . . .

Tehát a földi kincsekkel az Ég számára kell, — a Jóságon keresztül, — megnyerni lelkeket?

Igen. Hiszen tudod, hogy az embereket csak a Jóság téríti meg. Így lesz az ember az Istenhez hűséges szív.

Gondolj arra, hogy „aki hű a kevesen, a sokon is hű az és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” A földi vagyonkezeléssel csak kipróbálja Isten a hűségedet, hogy többre becsülőd-e már a Lelket, mint a földi értékeket, hogy oda tudod-e már adni a lélekért a földi kincset. Jól vigyázz, amikor adnod kell, jusson eszedbe, hogy nem a magadéból adsz, — hanem Istenéből.

Jó szív.

Tehát jónak kell lennie az embernek, — kérdezte az Ember?

Nem kötelező. Ha rossz akarsz lenni, nem áll útadba senki. Szabadon választhatod életed útjául azt, amelyiket akarsz. De ne feledd, hogy „A jó ember az ő szívének jó kincséből hoz elő jót és a gonosz ember az ő szívének gonosz kincséből hoz elő gonoszt.” Ne az élettani szívedre gondold, amely kebledben pillanatonként összehúzódik és kitágul és egy óramű pontosságával hajtja tested tápláló patakját, a vért tovább . . . Én ha azt mondom: szív, — az egész embert értem alatta. Különben ti emberek is, ha valakiről azt mondjátok, hogy jó a szíve vagy gonosz a szíve, ezalatt az egész emberre gondoltok. A szív az egész embert jelenti, benső világával, gondolataival, érzelmeivel . . . a szív elnevezés, a Léleknek egy másik elnevezése. De a szív alatt egy embernek a lelkét, a lelki világát értik az emberek is. Én is . . .

Miért kell tehát a szívnek jósággal telínek lennie? — Kérdezte az Ember.

Azért, mert a szívedre van feltéve az életed, — felelte

komolyan a Halál. A szíve egy embernek, — tehát a lelke, — a legnagyobb kincse. A szívére van feltéve az embernek a boldogsága és a boldogtalansága, az öröme és a szomorúsága... Olyan a szív, mint egy vonat, amely háborúban a menekültek százait vitte. Felrakták a vonatra mindenüket: butoraikat és életüket. A vonatra volt rábízva a sorsuk... ha kisíklott a vonat, katasztrófába zuhant minden rajta élő. Ilyen vonat a szíved, — reá van bízva, felrakva mindened. Főleg a sorsod, mert már hallottad az előbb: Isten nem néz mást, mint a lelkedet, a szívedet.

És Isten a lélek, illetve a szívem szerint ítél meg, — ugye?.. Nincs-e vajjon ebben is kényszer?..

Nincs! Mert magad választhatod meg azt, hogy jó vagy rossz leszel. Nem is másokért kell jónak lenned, egyes egyedül önmagadért. Láttál ugye már újszülött gyermeket, aki beteges, gyenge volt, — akiben az élet épen csak kinlódott?

Igen.

Es mit mondtatok reá?

Azt, hogy minek is született, ha ilyennek született, önmagának és családjának szerencsétlenségére?

Tudod, mi a Jóság?.. A Lélek egészsége. Emlékezz csak vissza arra, amikor eddigi életedben is, valami kis jót tettél, — mikor valakihez valamivel jó voltál... Nem emlékszel arra, hogy milyen boldog voltál?.. Jobb izű lett az ebéded tőle és magadban, valami jóleső, megnyugtató érzést hordoztál ugye?..

Igy van. Nem tagadhatom meg, hogy Jót hordozni magunkban nagyon jó és megnyugtató érzés, — ismerte be az Ember. Úgy érzi magát az ember, amint aki a világban megtalálta a helyét, mikor jó tud lenni.

És ha valami, — mondjuk így, — nem jót tettél... kérdezte a Halál?..

Akkor valami nyugtalanság járt mindig a hátam mögött és még a mosolyomat is megfojtotta egy árnyék. Annak az árnyéka, hogy nem voltam jó...

Nos gondold el, hogy a lelked csak rosszal van tele és úgy veted le a tested, halálod órájában... magad is éreztél az előbb, hogy a Jóság a Lélek egészsége...

Igazad van ismét neked Halál. A Jóságra nekem van a legnagyobb szükségem. De honnan tudom meg, hogy jó vagyok? Miről lehet megismerni a jó szívet?.. Hiszen

a szív rejtve van, — különösen a mások szíve előlünk. De még a magunkét sem ismerjük, legfeljebb annyit tudunk, hogy eddig milyenek voltunk, de hogy holnap is ugyanolyanok leszünk-e, ki tudja? . . .

Igazad van, mondta a Halál. Emberi szem előtt rejtve van a szív, a lélek — és amellet el is lehet azt takarni, hajlongással a gőgös szívet és mosollyal az irigyet, — de van egy árulója a szívednek, van egy ellenséged, aki mindig veled jár és akítől nem tudsz megszabadulni. Ezt az ellenséged nem tudod megvesztegetni, hogy el ne árulja a szíved. Ez a te beszéded, — mert a szívnek teljességéből szól a száj . . .

Van szív, amely aranybánya és van ezüstabánya szív is. Kőbányák is vannak szívekben . . . Vannak keserű források és sós vizek és vannak üdítő jó vizek . . . szívekben. És a nyelv, a beszédje az embernek az a veder, amellyel felhozza szívéből azt, amivel a szíve van tele. Keserű forrásból nem lehet édes vizet meríteni . . . és hiába hozza aranyvederrel, — szép szavakkal, — fel egy ember azt, ami a szívében van. Ha a szív forrása szennyes vagy rossz, — mást nem merít az arany veder sem belőle.

Elismerem, hogy így van, — sóhajtott az Ember. Hányszor elhatározzuk, hogy valamit nem fogunk beszélni. Nem akarunk vele bántani, hogy megkötözzük a nyelvünket. Hányszor elhatározzuk, hogy arra kényszerítjük a nyelvünket, hogy szépet mondjon . . . vagy semmit. Tartjuk, fogjuk a szót erősen a hallgatás kötelével . . . míg egyszer csak érezzük, hogy mint egy kigyó nyugtalankodik a nyelvünk és már hallani is lehet ajkunkon: én mégis csak megmondom neki . . . és kiönti beszédünk a szívünk mérgezett tartalmát.

Látod, — figyelmeztette a Halál, — még a Földön sem titkolhatod el, hogy mi van a szívedben, — hát még Isten előtt?! És hány ember, — milyen sok esetben, — visszakérné és visszavenné a szavait, ha lehetne és összetörné, megsemmisítené a beszédjét, mert gonoszságát hozta fel és mutatta meg szívének . . . Ha ilyen gyötrelmet okoz az embernek az, hogy gónossal volt tele a szíve, — mit gondolsz, milyen gyötrelmet az és mekkora boldogtalanságod lesz Isten előtt a rossz szíved? . . .

Egy király előtt állott egyszer, — egy legenda szerint, — kezdett egy történetbe a Halál, — egy tolvaj, ítéletre

várva. De a király nem ítelt felette, hanem előszólította a személye körül szolgáló legelső rangú emberét és előhozatta országának legutolsó emberét. Látni akarta egyszer, hogy hogyan ítélnék az emberek. — Itéljtek felette ti, — szólt a király.

Előlépett a király személye körül szolgáló főúr és így kezdte: Nem érdemel ez a tolvaj mást, mint példás büntetést, — Uram. Gonosz ember ez, aki mást megkárosít, — a bűnre büntetés jár . . . és hulltak a nehéz, sújtó szavak a reszketve álló tolvaj fejére.

Most te ítélj, szólt a király a másik emberhez. A rongyokkal takart szegény ember összekulcsolta két kezét, a király elé térdelt és úgy könyörgött: Uram, király, igaz, hogy lopott ez az ember. De nem tolvaj, csak megtévedt ember. — Gyermeke beteg volt, akit nagyon szeret és csak érte lopott. Én tudom, hogy ezt sem szabad, nézd, rólam a ruha leszakad, — de én még sem lopok, mert nem szabad. Tudom, hogy bűn az, amit ez az ember tett, — de ne ítélj el Uram, mert nagy bűne mellett ott van a szívében a gyermeke iránti nagy szeretet . . . Jó ennek a szíve. És könyörgött mentséget kereső jó szavakkal a bűnbe esettért. Mikor a két ítélet elhangzott, a király így végzett. A bűnöst felmentem. Elmehet.

Ti pedig, — fordult a két ember felé, — cseréljétek ruhát, — sorsot, mindent.

Megrémülve állott a hatalmas úr a király előtt, aki így szólt hozzá: Gonosz a te szíved, mert gonosz szavak fakadtak ajkadon. Igazságnak mondtad szavaidat? . . . Ez alá ne takard gonosz szívedet. Ez volt a szívedben.

De uram, az az ember valóban lopott . . . szólt a főember.

Azt ez a szegény ember is beismerte, — megmondta, hogy bűn az kétségtelenül, amit a tolvaj tett, de szíve nem kért kegyetlenül ítéletet, hanem mentség után nézett, mert jóság van szívében, — szólt a király. De ilyen szív, mint a tied, nem kell nekem. Ennek a koldusnak itt melletted, — arany a szíve, lelke.

És sorsot cserélt, — a legendában, — a két ember. Boldogtalanná lett az eddig boldog és boldoggá változott a boldogtalan . . . Mert a szívre van feltéve minden, — fejezte be e történetet a Halál.

Lehet, hogy ezért történik meg néha a Földön is, — jegyezte meg elgondolkodva az Ember, — hogy sorsot cse-

rélnek életek. Magasról mélybe kerül, vagy alúlról felemelkedik egy-egy emberélet . . . talán azt akarja Isten, hogy az egyik a jóság után vágyjon szegénységében, a másiktól meg akarja látni, hogy a magasságban is jó maradjon a szíve? . . .

Jól gondolod, — hagyta helyben a Halál az Ember szavait, — mert a szív független mindentől, gazdagságtól, szegénységtől. Gazdag is lehet jószívű és rossz szívű . . . és szegénynek is lehet lelkében gonoszsága és jósága. Nem a palota, vagy a kunyhó adja a szívnek a jóságát . . . a szív, vagyis a Lélek, egy külön világ és nem az elmúló külső dolgoktól függenek a szívnek kincsei. A szívnek jósága aszerint változik, hogy mennyire szereti egy szív az Istent. És azért a legnagyobb kincse egy szívnek a Jóság, — mert a Jóság: Isten. Isten a boldogságot adó kincse az emberi szívnek . . . a Léleknek.

Elkérlik a te lelkedet tőled . . .

Milyen furcsa is az, — szólt elgondolkodva a Halál szavain az Ember, — hogy ezt maga az ember is érzi és tudja, belátja, sőt más embernek ugyanezt mondja, csak a maga számára nem tudja elfogadni . . .

Azért van ez, mert az ember mindig elcseréli magát . . . lelkéről nem vesz tudomást és a személyét behelyettesíti a testével és a lelkének kincsét: Istent, elcseréli a földi értékekkel, — mondta szomorúan a Halál.

De mikor olyan szomorú és olyan rossz dolog szegénynek lenni, — ellenkezett a Halál beszédével az Ember. Hajléktalanul járni a házak között és éhesen a jóllakott emberek között. Hiszen te is látod, hogy milyen nehéz sors szegénységben élni, szegénynek születni és szegénynek maradni . . .

Vigyázz szavaidra, arra, hogy mit beszélsz most, — mert minden szavad nekem ad igazat, — lépett az Ember beszédjének közepébe a Halál.

Hogyan, — kérdezte zavartan és egy kissé ijedten az Ember? . . . Hiszen te azt mondtad, hogy egyetlen kincse legyen a Léleknek, — és az Isten legyen. Én pedig azt állítom,

hogy kell a földi kincs is az embernek, mert nyomorogni és szegénynek lenni, rettenetes élet. Így véleményeink szemben állanak egymással . . .

Nem? Válaszolt élesen a Halál. Nem vigyázol eléggé a szavaidra és nekem szolgáltatasz bizonyítékot.

Az Ember elképedve hallgatott. Nem értette . . .

A Halál mosolygott felette és így szólt: Én is azt állítom, hogy nagy baj szegénynek lenni, szegénynek születni és szegénynek maradni . . . üres kézzel, kincsek nélkül, koldúsként tengődni szomorú sors, — bármelyik világon. És ha fájdalmas élet csak a mások irgalmából kenyeret kapni, — sehol otthon lenni, földre sújtó szerencsétlenség kincstelen szegénynek lenni a Földön is . . . akkor még súlyosabb csapás, még nagyobb szerencsétlenség szegényen üres kézzel, kincsek nélkül a „Másik Világ”-ba érkezni. Mert itt csak kaphat valamit a mások jóságából az, akinek nincsen semmije . . . de ott „Túl”, már másképpen van. Ott a magáéból kell mindenkinek megélnie, — a maga lelkének vagyonából, kincseiből, jóságából, hitéből, imádságából és szeretetéből, mert a szerint lesz sorsa boldogság, vagy boldogtalan állapot, hogy van-e Istenben való gazdagsága . . . Vagy pedig koldus a lelke? . . .

Az Ember valamit közbe akart szólni, de a Halál nem engedte. Hallgass. Én is azt mondom, amit te . . . hogy gazdagnak kell lennie minden embernek. Igen is, legyen gazdag, ha jó sorsot akar magának. De vigyázzon az ember, hogy a gazdagsága olyan legyen, amely ne csak itt a Földön, hanem túl a síron is gazdagsága legyen, — mert különben olyan koldus lesz és olyan boldogtalan, hogy a sorsa siratásához nem lesz elég könnye . . . Isten nem minden gazdagsághoz kötötte a boldogság kocsiját . . .

Hidd el azért, — mondotta most az Ember, — hogy nehéz belátni és elhinni azt, egy embernek, hogy a Lélek és a Lélekben Isten nagyobb gazdaság, mint a Földön a pénz vagy a földek . . . a birtokok.

Nem hiszem el ezt sem, — válaszolt a Halál élesen, — mert a legdrágább és legféltebb kincse minden embernek a Lélek . . . neked is, ezt te is bebizonyítottad ma nekem. De előbb elmondom neked az evangéliumotoknak egy szép történetét.

A bibliai gazdag ember büszkén, öntelten sétál palotájában. Lábai alatt, mint egy pazar szőnyeg, úgy terült el

nagy gazdagsága. Kicsi volt neki az egész világ, mert elbizakodottsága nagyobb volt, mint gazdagsága. Azt mondják, — gondolta magában a gazdag, — hogy az Isten az úr a világban. Isten . . . és nevetett hozzá. Mit tehet nekem az Isten?! — Hiszen az Istennek nincsen semmije, én pedig már azt sem tudom, hogy amim van, hova is tegyem? . . . És gondolkozott azon a gazdag, hogy mit tegyen? . . . Csürei telve vannak. Pénze rengeteg, — földjei mint a Jószágnak kezei, úgy ontják a termést. Hova tegyem, mit csináljak vele, — így töprengett? Azután örömmel felkiáltott. Tudom már, mit tegyek? — Lerontom csüreimet és nagyobbakat építek és azokba helyezem gabonámat.

Aztán végig gondolt még egyszer vagyonán, amely akármilyen hosszú életre biztosítja neki a fényűző, kényelmes életet és mint aki élete céljához érkezett, így kiáltott fel: Ezután már csak eszem, iszom, vigadok, gyönyörködöm, kényelmesen élek . . . nem törődöm a világgal, sem az emberekkel, sem az Istennel . . . Mit számítanak mindezek nekem?! — Azt mondom a lelkemnek: egyél, igyál, gyönyörködjél én lelkem . . . és diadalérzettel sétált tovább palotájának selyemszőnyegén.

A gazdagság, — ez az én Istenem . . . — mondta. A vagyonom egy kis része többet ér nekem minden imádságnál, mert biztosítja nekem az életet . . . az egészséges és gondtalan életmódot . . . Mi ehez képest az Isten, akiben a jámborok hisznek? . . .

Nemsokára homályba kezdte polyálni palotáját a közeledő este. — Valami szorongás borította be szívét, amikor látta, hogy sötétségbe burkolva a földet, érkezik az este. Furcsa sejtelmekkel telt meg a lelke ezen az estén, amint alkonyodott és közeledett az este . . .

Mint minden embernek, — szólt közbe az Ember, — úgy megtorpan az elbizakodottsága, amikor látja, hogy megállíthatatlanul ráhőmpölyög a Földre az este . . . az az érzésünk, hogy Az, Akinek akaratából ráborúl a Földre az este, Az nagyon hatalmas az Úr és semmit sem tehetünk az ellen, hogy ránk ne szakadjon a sötétség, az éjszaka. Az, Aki az estének parancsol, — hatalmasabb.

Ezt érezte a gazdag is, — folytatta a Halál, — és sötétbe borított palotájában nyugtalanul kel, — jár.

Egyszer csak hangot hall a homályban a bibliai gazdag. Nem kívülről érkezik a hang füléhez, hanem egészen belül.

ról, — mintha valaki ott benn szólalt volna meg. Nem képzelődik, világosan hallja . . . Talán az előbb kinevetett Isten mondja, Aki az estét mindennap a Földre parancsolja . . . Igen, azt mondja a Hang, hogy Ő az Isten és neki ezt mondja: Te bolond gazdag, aki azt hiszed, hogy a gazdagságod minden, ma éjjel elkérik a te lelkedet tőled. Amiket pedig készítettél, kiéi lesznek?? . . .

Megtorpan a lépése erre a szóra: bolond. Ezt még neki nem mondta senki . . . reszketni kezd a szíve . . . olyasfélét érez a szívében, mintha ostorral az arcába vágtak volna. Hogy ezzel a szóval porig alázták benne az okos embert . . .

Ez éjjel elveszik a te lelkedet tőled, amiket pedig készítettél, kiéi lesznek? . . . ezekre a szavakra pedig úgy érzi, hogy megnyílik alatta a Föld és zuhan lefelé, egy egy mérhetetlen mélységbe és nincs amibe belefogózhatna, nincs ami megtartsa, megmentse . . . Még soha sem gondolt arra, hogy meg kell halnia. És most ez az utolsó éjszakája . . .

Még a nagyobb csúrt sem csináltathatja meg . . . mindent itt kell hagynia, úgy ahogy van. Mindent, amit egész lelkével szeretett, mert elveszik tőle a lelkét? . . .

És akkor? . . . Mit ér neki egész gazdagsága, ha elveszik tőle a lelkét?? . . .

És kiáltozni kezdett a gazdag . . . Mi lesz velem a gazdagságom nélkül?? . . . Miért kell meghalni és miért kell itthagyni mindent? . . . Miért van Lélek és miért van Isten?? . . . Kiabált őrjöngve, tehetetlenül, összetörve. Egyszerre olyan szegénynek érezte magát, mint egy koldus, csak azért, mert ma éjszaka elveszik tőle a lelkét . . .

Iszonyú gyötrelmek kezdték tépni, drága palotájában a szívét és halálfélelem kínozza . . . azon az estén érintetlenül maradt a vacsorája . . . Így van dolga annak, aki nem Istenben gazdag. Mert mindenki addig marad a Földön, — ezt ne felejtse el, figyelmeztette a Halál az Embert, — amíg el nem kérik a lelkét tőle . . . Lehetsz akármilyen egészséges, ha ma este elkérik a lelkedet tőled Isten parancsára, meghalsz.

Nos, mit ér minden kincsed, ha elveszi tőled a lelkedet? . . . Egy órával ezelőtt te is mi mindent adtál volna azért, hogy el ne kérjem a lelkemet?

Lásd be, értsd meg, hogy a Lélek nélkül nem ér

semmit a földi vagyonod, mert csak akkor a tied, ha tied a lelked, — ha még nem kérték el tőled a te lelkedet. A lelked nélkül nem kincsed a kincsed . . .

Legyőztél Halál, — felelt megsemmisülten az Ember. Legnagyobb kincse valóban a Lélek az embernek. Mert semmit sem ér nekünk, amivel bírnunk, ha nincs velünk a lelkünk . . . Elvesztünk mindent, ha elkérik a lelkünket tőlünk . . .

Az Ember belesápadt, — amíg ezt mondta.

A Halál megmozdult a sírkő mellett. Menni akart . . . De még egy percig várt.

Az Ember megszólalt: Most közel vittél engem ahhoz az Országhoz, amelybe majd én is betérek, amikor a Földről tovább megyek . . .

Igen, ez az út oda. Abba az Országba, amelyből hozzatok jött az Istennek Fia s amelybe haza vár titeket. De vigyázz erre is. A közel, — még nem jelenti azt, hogy benn. Amit ma hallottál tőlem, az benned ma még nem más, mint elmélet. Amikor hiteddé lesz, — mondta hévvel a Halál — és életeddé lesz, akkor beléptél te is az Ur Országába.

Az Ember újra kérdezte. Mondd, hogyan érted azt, hogy közel, de még sem benn vagyok?

Nézd, — válaszolt a Halál egy virágra mutatva, a temetőben. Ha ezt a virágot innen most kiássuk, — mind egy, hogy azután közel tartjuk-e a Földhöz, vagy messzire. Ha egyszer kívül van a Földön, elpusztul, meghal... legyen bármilyen közel is a Földhöz a virág. Az emberi lélek is ilyen virág, amelynek földje, az Isten Országá. És az egész földi élet azt a célt szolgálja, hogy az ember Lélekké legyen és ez a Lélek bekerüljön oda, ahol Örök Virulás várja: az Isten Országába.

Hol van ez az Ország, — kérdezte mohó vágygal az Ember? . . .

Ez az Ország itt van közel. Nem egy más vidék az, — hanem egy másik állapot. Egy boldog állapot.

De hogyan kerülünk bele? . . .

Emlékezz, — mondotta a Halál, — a madár fiókára. Kikelés előtt két nappal, ha kezvedbe veszel az anyamadár alól egy tojást, amelyben benne van a kis fióka, — kérdem tőled, hol van az a kis madár fióka, melyik világon? . . .

A Földön, — felelte az Ember.

Ugy van, — bölintott a Halál. A Földi világban van, de mégis messzi van a földi élettől. Pedig a Földön él, de milyen állapotban? — Beszorítva, összezsugorítva egy formába, ahol semmit sem tud a kék égről, a zöld fákról, a virágokról. Igen a Földön van a kis madár, de nem tud semmit a Földről és főleg nem is tudja elképzelni, hogy milyen boldogság madárnak lenni, szállni . . . És ha kikel a tojásból a kis madár, másik világba kerül, mint amelyben eddig volt, a kis madár, — kérdezte a Halál?

Nem, — felelte az Ember. Ugyancsak a Földön lesz. De egészen más életbe kerül. Istenem, milyen egyszerű ez a „Más Világ“, — kiáltott fel csodálkozva az Ember. A Földön lenni, de a tojáson belül élni, milyen nyomorult állapot, azzal a másik állapottal szemben, amikor ugyancsak a Földön van, de a tojáson kívül él a madár! Milyen egyszerű ez.

Az Isten Országá, — ti bennetek van, — mondotta az Istennek Fia. Csak ti nem értettétek meg.

Oh ha még egyszer a Földön járna és újra tanítaná a világot a boldogságra, — sóhajtott az Ember fájdalommal.

Itt van most is közöttetek — és amig ezt mondta, ellágyult a Halál hangja, — itt jár az Istennek Fia. Hiszen most már tudod, hogy a Lélek túléli a halált, Róla, az Isten Fiáról még azt is tudod, hogy megmutatta Lelkét, amikor újra magára vette sebekkel átvert testét . . . És azóta veletek van a világ végezetéig, amint megmondotta.

Mikor nagyon egyedül érzed magadat, akkor gondold reá, az Isten Fiára, arra a Lélekre, aki veletek van és segít nektek, — jósággal kíséri láthatatlanul a lépéséiteket. Sugalmaz jót, hogy sikerüljön Lélekké változni a Benne hívőknek...

Segít, — ha bezárkózol otthon a szobádba és beszélgetni kezd a lelked Vele . . . Segít hidat építeni lelkednek a Földről a Mennybe. Mert ez az egész életnek a célja és értelme.

Hídépítés . . . Vizontlátásra . . .

A ti városotokban, most készült egy erős hid vasból. Nézted-e, amikor építették, hogy mennyi rengeteg anyagot hordtak össze hozzá? — Kérdezte az Embertől a Halál.

Láttam, — felelte az Ember. Hatalmas termésköveket, sok ezer mázsát a kőből . . . még több ezeret a vasból, lemezből, rudakból. És mennyi pénz kell hozzá és milyen sok idő . . . évek, amikorra felépül a vashíd.

Igy van, — hagyta helyben a Halál az Ember adatait az összehordott anyagokról. Sokat adnak a hidhoz mindenből . . . Vajjon miért? . . . Azért, mert sokat is kívánnak tőle. Sokat bíznak reá . . . Évekig építik, hogy aztán megszámlálhatatlan évekig híd legyen . . . Sok pénzt fektetnek bele, hogy még több értéknek a szállítója legyen. Sok anyagot adnak hozzá, hogy majd híd korában egyik partról a másikra átszállítója legyen millió meg millió életnek, értéknek és kincsnek. Sok mindent adtak ennek a hidnak, — mert sokat követelnek tőle . . .

Most folyik épen a hidpróba, jójj, menjünk mi is oda, — szólította fel az Embert a Halál. Hátha látunk valami nekünk érdekeset ott . . .

Már ott is voltak a Halál és az Ember. A híd ragyogott, büszkén feszült a folyó felett. Csakúgy sugárzott róla az erő. — Hatalmas társzekerek hordták rája a követ. Telerakták vele, hogy megpróbálják teherbirását. Szegény híd, hogy sóhajtott, csikorgott alatta. Itt-ott roppant egyet, feljajdult, mintha azt kérdezte volna: Miért rakjátok meg az életemet ilyen nagy teherrel? . . . Ne bántsatok, hagyjatok, inkább segítsetek . . . Nem bírom már, leszakadok . . .

De az emberek csak hordták a követ, mintha azt felelték volna: Meg akarjuk tudni, hogy milyen erős vagy?.. Mennyit bír el az életed, mert kincseket, kocsikat, emberéleteket bíznak reád . . . Meg kell hát tartani az erőpróbát.

És szenvedett a híd. Szinte megnyult, kiegyenesedett az óriási teher alatt. — Hasonlított az olyan emberhez, akinek megszakadni készül a szíve, — a kínok alatt. De aztán véget ért a híd próbája. Most majd elviszik róla a köveket és azután könnyen bírja, meg sem érzi a rajta szaladó kocsikat, terheket, — magyarázta a Halál az embernek.

Most már tudom, — mondotta komoly lélekkel az Ember, — hogy minden embernek földi élete, egy híd építése. Egy híd, amely két partot köt össze. A Földet és a Mennyet. A földi élet szenvedései az élet-híd terhei.

Igy van, — vette át a szót a Halál. Nézd ennek a hidnak az alapját: kemény kövek, nem veszik magukba

a vizet... ilyennek kell lennie a Hítnek az emberben. Elsodorhatatlan legyen. Aztán nézd annak az ivnek a hajlását. Milyen alázatosan hajlik terhe alá, de ez a meghajlás, az a fenntartó ereje a hidnak, — mint az alázatosság a lélek-hidnak. És tiszta vas az anyaga... nincs benne idegen anyag. Ez az erő a Lélekben, a vasakarát, amely nem mond le arról, hogy a Mennybe jusson...

Sokszor hídpróbát tart az Úr is, — sok emberrel. Nem hídpróbát, hanem szívpróbát. Hányszor szenvedéssel jár jónak maradni, Istenben hinni. Alázatosnak lenni milyen sokszor nehéz megpróbáltatás, — de ha leszakad a híd, ha megszakad a Hít a szív próbája alatt, akkor... mindent újra kell kezdeni. Ezért nem tud sok ember előbbre haladni.

És ne felejtse el, — folytatta a Halál, hogy az Úr minden emberre rábizott egy kincset: az Életet. A lelkébe helyezte az Úr ezt a kincset az embernek, a lelkére bízta, ezért kell mindennél jobban félteni és óvni a lelkedet. Hogy mikorra véget ér a Földön életed, készen legyen hitből, alázatosságból, Isten szeretetből és jószágból a híd a lelked számára, amelyen elhagyja a Lélek a Földet és az Égi Partra átmegy, ahol boldogsága lesz örök időkre, az, amit átmentett a Földről a Mennybe: az Élet. Így lesz az Isten Országában az ember élete: Boldog Örök Élet.

Milyen másképpen látom most már, a Te szemüvegeden át az életemet. Megértem benne mind a szenvedéseimet, amelyeket véletleneknek tartottam, — mondta fellélegző sóhajjal az Ember. És főleg megismertem, hogy Örök az Élet.

Látod, — szólt egy kis szemrehányással hangjában a Halál, amint ott voltak újra a temetőben a sírnál, — a Halált azzal vádoljátok, hogy elmulásról beszél, pedig a Halál...

A Halál mindig az Életről beszél, — végezte be a Halál szavait az Ember.

Ugye, te is, — kérdezte a Halál, — amikor először hallottad beszélgetésünk elején, hogy tedd fel szemeidre a Halál szemüvegét, megijedtél. Azt hitted, hogy szívet ijesztő rémeket fogsz látni a Halál szemüvegén át... a Halál mögött. És most látod, hogy a Halál mögött Egy Másik Élet van, Egy Másik Szép Világ húzódik el, ahol annyi szeretettel segítenek téged és a többi embereket az Eglek: Isten és az Ó Fia Jézus, hogy ha kéritek a segít-

ségüket. Látod most te is, hogy a Halál mögött egy Boldog Világ van azok számára, akik oda készülődnek, ahol annyi boldogsággal várják az oda érkezőket, mint sehol a Földön...

Most tudod, ahogy akik Innen elindulnak, — Ha Istenben hisznek, — Oda érkeznek meg...

* * *

De most az Úr legyen veled, — változott el lágyra a Halálnak hangja. Többet mi nem találkozunk... csak még egyszer... tudod akkor... utoljára. Kivánom, hogy mint ép, egészséges, mosolygó Lélekkel találkozzam veled...

Akkor te majd ott fekszel egy ágyban, mint egy alvó nagy gyermek... Én meg simogatom a fáradt arcodat és kihűlő kezeidet... ott ülök majd az ágyad szélén, ott melletted. S addig simogatom az arcodat, míg eltűnnek róla a ráncok, szép leszel... az ajkadon mosoly jelenik meg... és akkor egy mesét mondok neked. Egy mesét, amelyet te ismersz és mégis új lesz neked. Rólad fog szólni a mese, — földi életedről, amely abban az órában mesévé lett.

S nagy csendben figyelve, hallgatod mesémet te a Holt... mesémet így kezdem majd rólad: Valahol, egyszer volt...

Az Ember szemei könnyekkel teltek meg, — amint maga elé nézve a Halált hallgatta. — A nap épen lenyugodni készült. Utolsó sugaraival aranyszínbe vont a temetőt. Fénylettek a sírok...

Kérdezni akart valamit az Ember. A Halál felé emelte szemeit és akkor, — egy nagyot és fájdalmasat kiáltott: Hova lettél Halál??... A Halál nem volt ott. Fehér alakja eltűnt a márványkő mellől...

Az Ember, mint aki elvesztett valakit, aki kedves volt neki, kétségbeesetten zokogott. Felugrott a padról, — lázasan kereste a sírok között s keserves sirással egyre kiáltozta: Halál hova tűntél?... Hol vagy kedves Halál?... Ne hagyj el... jöjj vissza még egyszer, hófehér szép Angyal, — szelíd, kedves Halál... jószívű Halál...

De hiába kiáltozta nevét, — a temetőben minden hallgatott... Csak az Ember szívében felelt kiáltozására, mint egy távolodó visszhang, — mindegyre halkabban, — az, amit a Halál mondott: Többet nem látjuk egymást, csak még egyszer... tudod, akkor... utoljára...